

D

D	1. abr. vertebra dorsală sau pentru rădăcina nervoasă dorsală; 2. abr. coeficient de difuziune pulmonară.
DI, DII, DIII	abr. derivația I (braț stâng-braț drept), derivația II (gambă stângă-braț drept), derivația III (gambă stângă-braț drept) în electrocardiografie.
d	1. abr. densitate; 2. simbol pentru prefixul deci-
DACRIOADENITĂ	(gr. <i>dakrion</i> – lacrimă + <i>aden</i> – glandă + <i>itis</i> - inflamație) inflamația acută sau cronică a glandei lacrimale.
DACRIOCISTITĂ	inflamația acută sau cronică, mucopurulentă, a sacului lacrimal.
DACRIOCISTECTOMIE	eliminarea prin act chirurgical a sacului lacrimal.
DACRIOCISTOGRAFIE IZOTOPICĂ	metodă care utilizează substanțe izotopice pentru evaluarea funcției evacuatoare a căilor lacrimale care constă în a depune în centru corneei o picătură de lichid marcat cu Technetium 99 și obținerea unei scintilații.
DACRIOGEN	care favorizează secreția lacrimală.
DACRIOLITE	calculi formați în conductele lacrimale.
DACRIOSINUZITĂ	inflamația căilor lacrimale și a sinusurilor etmoidale.
DACTIL	care se referă la deget și la aspectele lui; partea terminală ventrală a pretarsului la scorpion.
DACTILOFAZIE	procedeu folosit pentru surdomuți pentru a comunica între ei cu ajutorul degetelor.
DACTILOMEGALIE	(gr. <i>daktilos</i> – deget + <i>megas</i> - mare) osteopatie hipertrofică a degetelor.
DACTILOSCOPIE	examen al particularităților degetelor, în special a liniilor papilare, în vederea identificării individuale.
DACTILOSIMFIZĂ	sin. sindactilie, unirea congenitală a două sau mai multor degete;
DAKIN (SOLUȚIA)	lichid limpede, ușor roz-violaceu, cu miros slab de clor, folosit ca antiseptic local, pentru spălarea plăgilor infectate.
DALAC	(tur. <i>dalak</i> - splină) termen popular utilizat pentru antrax.
DALTONISM	tulburări de vedere constând în imposibilitatea de a percepe unele culori (roșu și verde).
DALTONIST	care este afectat de daltonism.
DANDY-FEVER	sin. englezesc pentru febra dengă.
DANGA	semn făcut pe suprafața corpului animalelor cu ajutorul unui fier înroșit având diferite forme pentru a putea fi identificate; metodă utilizată mai ales în creșterea cailor pentru a se marca anumite clase sau linii.
DANS DE ÎMPERECHERE	forme de acțiuni instinctive, repetate sau ritmice, ale animalelor, devenite rituale și asociate cu împerecherea; variază de la un grup la altul sau de la o specie la alta, și au diverse funcții, mai ales de a atrage atenția femelei și de a o pregăti pentru împerechere sau de a stimula și pregăti masculii pentru copulare.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

DANTURĂ	ansamblul dinților naturali; în stomatologie se face distincție între dantura superioară și cea inferioară.
DARSONVALIZARE	sin. arsonvalizare, după d'Arsonval (1851-1940), utilizarea în scop terapeutic de curenți electrici de înaltă frecvență (în algii localizate la suprața corpului).
DARTOS (SCROTAL)	membrană roșietică a feței profunde a scrotului, formată din fibre musculare netede, fibre conjunctive și fibre elastice.
DARWINISM	teorie propusă de Darwin pentru a explica mecanismul evoluției, după caracterele noi apărute la unii indivizi sub influența mediului și a influenței acestuia pentru adaptare, creează o selecție naturală care antrenează supraviețuirea celor mai apti.
DAVAINEA	parazit din familia <i>Davaineidae</i> , clasa <i>Cestoda</i> ; se găsește în tubul digestiv la găini.
D.C.I.	abr. Denumire Comună Internațională (fr. Denomination Commune Internationale).
D.D.	abr. decubit dorsal.
D.D.T.	abr. diclo-difenil-triclorețan.
DE...	element lexical și morfologic care poate fi folosit ca prefix dând înțelesul de: de, din, de la, de pe, despre, sub, lângă, din cauza, pentru, în afara; în compunere neagă, distruge, privează sau întărește ceva (fie prin alăturarea lui <i>de</i> fie a lui <i>des</i> sau <i>dez</i>).
DE GRAAF (FOLICULUL)	sin. foliculul ovarian.
DEBIL	care prezintă manifestări de debilitate; sensibil, lipsit de rezistență la eforturi fizice și boli.
DEBILITATE	stare generală de slăbiciune a organismului rezultată din scăderea tonusului general al țesuturilor, în special al celui muscular; sănătate șubredă.
DEBILITATE CONGENITALĂ	slăbiciune marcată a noilor născuți, în general prematuri, ca urmare a unor traumatisme sau leziuni intrauterine, intoxicații sau boli ale mamei, tare genetice sau malformații congenitale.
DEBILITATE CONSTITUȚIONALĂ	stare de deficiență cronică a organismului, care apare în copilărie.
DEBILITATE MENTALĂ	insuficiența dezvoltării inteligenței, caracterizată prin tulburări de judecată și dificultate în adaptare la situații noi (este primul grad de arierație mentală).
DEBILITATE MOTRICĂ	ansamblu de tulburări motrice (exagerare a reflexelor osteotendinoase, neîndemânare) care pot fi observate de obicei la debili mentali și la idioți.
DEBIT	în fizică, volum de lichid care se scurge în unitatea de timp.
DEBIT CARDIAC	cantitatea de sânge expulzat de fiecare ventricul într-un minut, valorile medii variază între 5,5 și 6,5 litri, normal debitul ventricular drept și stâng sunt identice.
DEBIT DE DOZĂ	sin. debit de expunere, intensitate de doză; cantitatea de radiații ionizante la care este expus un individ pe unitatea de timp, exprimată de obicei în roentgeni, razi sau remi pe oră; se utilizează de asemenea și subunitățile sau multiplii acestor unități, debitul de doză servește și pentru indicarea radioactivității unei zone contaminate.
DEBIT PULMONAR	volumul de sânge care trece prin artera pulmonară ml/minut.
DEBIT SISTOLIC	cantitatea de sânge expulzată la fiecare sistolă ventriculară; valorile oscilează normal între 80-90 ml.
DEBIT URINAR	cantitatea de urină eliminată de rinichi într-o unitate de timp dată.
DEBIT VENTILATOR	sin. debit respirator; volumul de aer ventilat pe unitatea de timp, debitul ventilator alveolar se notează cu VA.
DEBLOCAJ	în psihologie și psihanaliză, suprimarea inhibițiilor afective care împiedică o exteriorizare a obsesiilor sau a conflictelor incoștiente refulate.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

DEBRAY (SONDA)	sondă pentru biopsie care funcționează prin aspirare-secționare, utilizată pentru explorarea mucoasei intestinului subțire.
DEBRIDARE	<ol style="list-style-type: none"> 1. secționarea sau excizia bridelor care comprimă țesuturile sau organele sau care incomodează circulația; 2. deschidere largă într-un focar sau cavitate cu epanșament.
DEBRE-FIBIGER (SINDROM)	sindromul congenital de insuficiență adrenogenitală, însoțit de pierderea electroliților.
DECALCIFIANT	substanță a cărei administrare în timp are ca efect secundar demineralizarea (decalcifierea) țesutului osos.
DECALCIFIERE	<ol style="list-style-type: none"> 1. sin. decalcificare; demineralizare a țesutului osos și a dinților, 2. procedeu tehnic de dizolvare a complexelor organocalcice din țesuturi cu ajutorul unor soluții acide.
DECAMPAJ	îndepărtarea unui câmp (în chirurgie).
DECANTARE	proces fizic de separare a particulelor dintr-o suspensie, realizat prin îndepărtarea lichidului care constituie faza continuă a dispersiei.
DECANULARE	suprimarea unei canule traheale plasată după traheotomie.
DECAPAJ	<ol style="list-style-type: none"> 1. spălarea unei suprafețe cu ajutorul unui produs chimic adecvat; 2. în dermatologie, îndepărtarea scuamelor din psoriazis prin aplicarea locală repetată a unui medicament.
DECAPANT	<ol style="list-style-type: none"> 1. agent terapeutic care exfoliază stratul cornos al epidermului 2. substanță care dezoxidează metalele oxidate și previne oxidarea lor în cursul unei prelucrări termice ulterioare.
DECAPODE	ordin de artropode din clasa crustaceelor, căruia îi aparțin circa 8000 de specii, majoritatea acvatice, natante și reptante, cu cinci perechi de picioare, care servesc la mers.
DECAPSULARE	rezeecția capsulei unui organ.
DECARBOXILAZĂ	sin. carboxilază, enzimă care catalizează procesul de eliberare a dioxidului de carbon în gruparea carboxilică a unui acid organic.
DECES	moartea unei persoane.
DECIBEL	abr. dB, unitatea de măsură a intensității sunetului echivalentă cu a zecea parte dintr-un bel.
DECIDUALĂ	sin. caducă (despre dentiție).
DECIDUOM	tumoră uterină formată din celule deciduale.
DECIDUOS	care cade la sfârșitul perioadei de creștere sau la maturitate; ex. frunzele unor arbori cad după fiecare perioadă de vegetație (monociclice sau terofile); dinții de lapte la copii ș.a.
DECIDUOZĂ	leziune benignă a colului uterin caracterizată prin proliferarea de celule deciduale aberante sub formă de tumori conopidiforme sau ulcerații sângerândeacompaniate de metroragii sau scurgeri roșietice fetide: pot fi confundate cu un cancer al colului; biopsia permite diagnosticul corect.
DECIMOLARĂ	soluție a cărei concentrație este egală cu a zecea parte dintr-o soluție molară, abr. 0,1 M sau M/10.
DECINORMALĂ	soluție a cărei concentrație este egală cu a zecea parte dintr-o soluție normală, abr. 0,1 N sau N/10.
DECLIN	<ol style="list-style-type: none"> 1. stadiul unei maladii acute în cursul căreia simptomele clinice diminuează în intensitate. 2. perioadă a vieții caracterizată prin regresia generală a funcțiilor organice și care marchează începutul bătrâneții.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

DECLIV	<ol style="list-style-type: none"> 1. punctul cel mai de jos al unei cavități, al unei plăgi, al unei leziuni sau al unei părți a corpului. 2. înclinat, de ex. poziția declivă a corpului.
DECLORARE	eliminarea clorului din apa de băut sau din apa de canal.
DECLORURANT	care produce o declorurare.
DECOȚIE	(lat. <i>decoquo-coxi-coctum – a fierbe</i>) lichidul rezultat din fierberea în apă a unor plante medicinale în scopul de a se extrage principiul activ.
DECOLARE	<ol style="list-style-type: none"> 1. (lat. <i>de – desfacere + collum - gât</i>) dezlipirea a două formațiuni anatomice (ex. dezlipirea placentei, retinei, epifizei etc.). 2. operație care constă în secționarea gâtului la făt în caz de distocie pentru a se putea face extragerea lui.
DECOMPENSARE	pierderea capacității de adaptare la eforturi mecanice, biochimice etc. a unui sistem morfofuncțional.
DECOMPENSAT	se spune despre organismul care intră într-un stadiu în care mecanismele compensatorii nu mai sunt capabile să împiedice apariția unor tulburări funcționale sau metabolice.
DECOMPRESIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. suprimarea presiunii exercitate asupra unui corp de aer, gaz sau lichid; 2. în medicină, tehnici vizând reducerea presiunii exercitate la nivelul unor organe sau reducerea graduată a presiunii din chesoane; 3. în medicina spațială, scăderea foarte rapidă a presiunii atmosferice în zborul la mare altitudine.
DECONDIȚIONARE	proces destinat a suprima o condiționare prin asocierea repetată a unor factori dezagreabili.
DECONGESTIONANT	sin. decongestiv; antiinflamator.
DECONNECTARE	întreruperea unor legături între funcțiuni ale sistemului nervos vegetativ, obținută după administrarea de diferite medicamente, în scopul facilitării anesteziei.
DECONNECTAT	care a suferit o deconectare.
DECONGESTIV	care diminuează sau suprimă congestia.
DECONTAMINARE	reducerea sau îndepărtarea de materii radioactive de pe o construcție, un spațiu descoperit, un obiect sau o persoană.
DECONTRACTURARE	relaxarea unui mușchi contractat.
DECORTICARE	<ol style="list-style-type: none"> 1. separarea unui organ de învelișul său normal sau patologic (decorticare pulmonară prin secționarea aderențelor pleurale); 2. ablația substanței corticale a unui organ (cortex cerebral sau suprarenal).
DECREPIT	sin. decăzut.
DECREPITUDINE	stare de decădere totală; ultimul stadiu al senilității.
DECUBIT	<ol style="list-style-type: none"> 1. atitudine a corpului, spontană și în repaus pe un plan orizontal; 2. escare cu evoluție rapidă în afecțiuni grave ale sistemului nervos în special la hemiplegie.
DECURARIZARE	ieșirea unui bolnav de sub efectul curarei fie spontan fie pe cale medicamentoasă.
DECUSAȚIE	încrucișarea pe linia mediană a fasciculelor nervoase similare (motorii, senzitive sau vegetative) ale sistemului nervos central, ex. decusația piramidală în bulb.
DEGLUTIȚIE	(fr. <i>déglutition</i>) înghițire.
DEFECARE	<ol style="list-style-type: none"> 1. expulzarea fecalelor din rect; 2. depunerea de sedimente pe fundul unui recipient care conține un lichid colorat; 3. tratarea urinei cu un reactiv chimic pentru a îndepărta substanțele reductoare cum ar fi urații, creatina precum și proteinele.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

DEFECTOLOGIE	(rus. <i>defektologiia</i>), studiu celor cu deficiențe senzoriale și intelectuale.
DEFERENT	(lat. <i>defero-ere – a duce, atrasporta în afară, în jos</i>) canal deferent sau canal care duce mai departe, în afară.
DEFERENTITĂ	inflamația unui canal deferent.
DEFERENTOGRAFIE	radiografia unui canal deferent după injectarea în lumen a unei substanțe de contrast.
DEFERENȚIAL	care se referă la canalul deferent.
DEFERVESCENTĂ	(lat. <i>de + ferveo-ere – a fierbe, a fi cald</i>) diminuarea sau dispariția febrei la un bolnav, urmată de ameliorarea stării generale.
DEFIBRILARE	oprirea fibrilației arteriale sau ventriculare și restabilirea ritmului cardiac normal.
DEFIBRINĂ	a priva o substanță, în special sângele, de fibrinogenul conținut.
DEFIBRINARE	eliminarea fibrinogenului din sânge sau dintr-un lichid organic.
DEFICIENT	care prezintă o deficiență, ex. deficient senzorial.
DEFICIENȚĂ	insuficienta dezvoltare sau funcționare a unui organ, sistem sau organism în ansamblu, ex. deficiență mentală.
DEFICIT IMUNITAR	defect al sistemului imunitar, acest sistem cuprinde mai multe părți în acțiunea sa: de o parte celulele care activează, proliferază și uneoriucid corpul străin, pe de altă parte anticorpii care se formează după activarea celulară și care sunt molecule de proteine solubile; există deficit pur umoral sau pur celular, dar și deficit imunitar combinat.
DEFICIT IMUNITAR DOBÂNDIT	sin. SIDA.
DEFLECȚIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. poziția în extensie a capului fătului în timpul travaliului, contrară flexiei naturale, care caracterizează prezentarea cu față; 2. în electrocardiografie, orice deviație a traseului deasupra sau sub linia izoelectrică: deflecție intrinsecă sau extrinsecă; 3. în electroencefalografie, mișcarea executată de inductor, a cărei înregistrare dă caracterizarea curentului cerebral înregistrat.
DEFLORARE	ruptura himenului, normal în timpul primului raport sexual.
DEFLORESCENȚĂ	dispariția leziunilor cutanate într-o maladie eruptivă.
DEFORMARE	iregularitate dobândită a formei unui organ sau a unei părți a corpului.
DEFRENARE	întreruperea influxurilor nervoase care încetinesc ritmul cardiac și moderează tensiunea arterială, prin secționarea chirurgicală a nervilor depresori și a zonelor barosensibile aortice: această denervare cardiacă este propusă în tratamentul angorului sever, rebel.
DEFULARE	eliberarea și exteriorizarea conștientă, în cursul ședințelor de psihanaliză, a tendințelor și sentimentelor până atunci refulate în subconștient.
DEGAJARE	ansamblu de mișcări care permit prezentarea fetală, trecerea prin strâmtoarea inferioară, planșeul perineal și orificiul vulvar
DEGENERARE	(lat. <i>degenero-are – a se strica, a cădea, a regresa</i>) finalul unui proces de degenerescență.
DEGENERAT	care a pierdut, total sau parțial, însușirile morfologice sau funcționale caracteristice genului sau speciei.
DEGENERESCENTĂ	modificare regresivă a țesuturilor, organelor și funcțiilor, cu reducerea randamentului lor util.

DEGERĂTURĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. roșeață violacee și dureroasă, cu tumefierea pielii, ce apare în timpul sezonului rece, mai ales la nas, urechi și degete; 2. leziune cutanată gravă provocată de expunerea la ger puternic și caracterizată de producerea de flictene ușoare.
DEGET	fiecare din prelungirile care termină mâna: police, index, medius, inelar, auricular; de asemenea terminațiile piciorului.
DEGET CIOCAN	deget a cărui falangă distală se află în flexie, din cauza pierderii extensiei active, ca urmare a unui traumatism.
DEGET ÎN ARC	afecțiune frecventă caracterizată printr-o jenă în mișcarea unuia sau mai multor degete, bolnavul fiind adesea nevoit să-și îndrepte degetul cu ajutorul celeilalte mâini, cauza obișnuită este formarea unui nodul pe tendonul flexorului degetelor care jenează alunecarea tendonului în teaca sa fibroasă.
DEGETUL TOBOȘARULUI	deget în spatulă.
DEGET- NAS (PROBA)	probă în neurologie pentru precizarea stării de coordonare a mișcărilor voluntare a membrilor superioare; pacientul cu ochi închiși, trebuie să-și atingă vârful nasului cu un index.
DEGLUTIȚIE	(lat. <i>deglutitio</i> – a înghiți) actul fiziologic al înghițirii, prin care alimentele solide transformate în bol în gură sau alimentele lichide sunt trecute din gură prin faringe în esofag.
DEGRANULARE	dispariția granulațiilor citoplasmice, specifice unor celule, indicând pierderea funcției respective, ca urmare a unor procese distrofice care se traduc prin omogenizare.
DEGRESARE	<ol style="list-style-type: none"> 1. înlăturarea (extragerea) lipidelor (grăsimilor) dintr-un aliment, în scop dietetic 2. îndepărtarea grăsimii de pe suprafață, în vederea prelucrării ulterioare.
DEHIDROGENAZĂ	enzimă care activează reacții de oxidare prin eliminarea de atomi de hidrogen.
DEHISCENȚĂ	(lat. <i>de</i> + <i>hisco-ere</i> – a se deschide, a se crăpa) deschiderea foliculului de Graff și eliberarea ovulei.
DEJECȚIE	eliminarea din organism a fecalelor și urinei.
DEJERINE	v. alexiografie
DELEȚIUNE	(lat. <i>deletio</i> - <i>distrugere</i>) termen utilizat în genetică sub care se înțelege o mutație cromozomală care constă în pierderea unui segment de cromozom.
DELINOTTE (OPERAȚIA)	tehnică de suspensie a colului vezical, care vizează corijarea unei incontinențe de urină la femeie.
DELIR	<ol style="list-style-type: none"> 1. sindrom de tulburare a conștienței; 2. reflectarea eronată la nivelul gândirii a raportului dintre individ și realitatea obiectivă.
DELIRANT	<ol style="list-style-type: none"> 1. care se referă la delir sau care are caracter de delir; 2. care este în criză delirantă.
DELIRIUM TREMENS	boală determinată de alcoolism și caracterizată prin delir însoțit de tremurul nervos al feței și al membrilor.
DELIVRENȚĂ	(lat. <i>delibero-are</i> – a debarasa, a elibera) eliminarea placentei și a anexelor sale după expulzarea fătului.
DELTA	<ol style="list-style-type: none"> 1. a patra literă a alfabetului grec; 2. structură sau spațiu cu formă aproximativă a unui triunghi echilateral.
DELTOID	termen utilizat în anatomie pentru a indica un aspect de triunghi.
DELTOIDITĂ	inflamația deltoidului.
DELTOPECTORAL	care se referă la mușchii deltoizi și pectorali.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

DEM	grup sau populație de indivizi vegetali, strâns înrudiți taxonomic, cu caracteristici genetice și citologice comune, capabili de inter-încrucișare.
DEMASCULINIZARE	sin. devirilizare.
DEMENT	din punct de vedere psihiatric, individ care prezintă o dezorganizare progresivă și ireversibilă a personalității psihice.
DEMENTĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. slăbirea facultăților mentale sub influența unor leziuni ale creierului; 2. din punct de vedere juridic, sin. alienație mentală.
DEMIELINIZARE	proces de distrugere a tecilor de mielină.
DEMODEX	parazit extern din familia <i>Demodecidae</i> , clasa <i>Arachnida</i> cu aspect de vierme; se găsește la câine, bou, porc, cal, oaie, capră.
DEMOGRAFIE	știința care se ocupă cu studiul populației considerată în special cantitativ.
DENATALITATE	diminuarea numărului de nașteri într-o populație dată.
DENATURARE	alterarea unei substanțe prin procese fizice sau chimice.
DENDRITĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. (lat. <i>dendron - pom</i>) prelungire ramificată a protoplasmei celulei nervoase prin care impulsul nervos este transmis celulei; prelungire protoplasmatică a neuronului 2. agregate minerale în formă arborescentă.
DENDRITIC	sin. arborescent.
DENERVARE	secționare chimică sau fizică a nervilor unui anumit organ sau regiune anatomică.
DENITRIFICARE	reducerea nitraților în nitriți și amoniac și eliberarea de azot liber, N ₂ .
DENSITATE	<ol style="list-style-type: none"> 1. raportul masei de un oarecare volum a unui corp solid sau lichid omogen față de același volum de apă măsurat de obicei la 4°C; 2. raportul masei de un oarecare volum de gaz față de același volum de aer în condiții de presiune și temperatură similare.
DENSIOMETRIE OSOASĂ	determinarea densității osoase prin măsurarea absorbției fotonilor emiși de o sursă radioactivă care traversează osul.
DENTALE	consoane care se pronunță cu aplicarea limbii pe dinți.
DENTAR	care se referă la dinți.
DENTICUL	dinte pitic supranumerar.
DENTINĂ	(fr. <i>dentine</i>) țesut osos modificat, lipsit de celule din care este format dintele.
DENTITIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. (fr. <i>dentition</i>) apariția dinților la copii. 2. totalitatea dinților și așezarea lor.
DENTOM	tumoră benignă constituită din țesut dentar adult, rezultând dintr-o tulburare a dezvoltării dintelui.
DENUDARE	punerea în evidență sau descoperirea unei formațiuni anatomice.
DENUTRIȚIE	(fr. <i>dénutrition</i>) tulburare de nutriție cu fenomene de degenerescență a unui organ sau a organismului în general rezultând dintr-o carență nutrițională; stare a unui țesut sau organism în care predomină dezasimilația
DEONTOLOGIE	(fr. <i>déontologie</i>) totalitatea normelor care reglementează relațiile dintre medici și dintre aceștia și pacienții lor
DEOXIVIRUS	orice virus ADN.
DEPARAZITARE	distrugerea prin diferite mijloace a ectoparaziților omului sau animalelor.
DEPĂRTĂTOR	instrumentul ce servește la depărtarea buzelor unei plăgi sau a unei incizii chirurgicale, pereților unei cavități naturale, coastelor.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

DEPENDENȚĂ	stare psihoorganică determinată de administrarea repetată a unui medicament.
DEPENDENȚĂ ALCOOLICĂ	formă de dependență caracterizată prin nevoia de a ingera alcool până la starea de beție; se distinge o dependență alcoolică primară și o dependență alcoolică secundară.
DEPENDENȚĂ FIZICĂ	stare de adaptare care se manifestă prin tulburări fizice intense când administrarea drogului, tabacului sau alcoolului, este întreruptă.
DEPENDENȚĂ PSIHICĂ	stare în care un medicament, alcoolul sau tutunul produc un sentiment de satisfacție și necesitatea de a recurge periodic la acestea pentru a evita o stare de disconfort.
DEPERIOSTA	a îndepărta periostul în vederea unei osteotomii.
DEPERSONALIZARE	alterare a conștienței proprii persoane, manifestată prin trăirea înstrăinării ideilor, sentimentelor și acțiunilor.
DEPIGMENTARE	decolorare a tegumentelor sau anexelor prin dispariția pigmentului.
DEPILAȚIE	(lat. <i>de + pilus - păr</i>), căderea părului sau a lânii.
DEPILATOR	agent chimic sau fizic care poate produce căderea părului.
DEPLETIV	medicament care produce eliminarea și ca urmare diminuarea cantitatii de lichide și electroliți din organism.
DEPLEȚIE	diminuarea sau dispariția unui lichid organic conținut într-o cavitate sau organ în mod normal.
DEPLUMAȚIE	căderea penelor la păsări.
DEPOLARIZARE	diminuarea polarizării și inversarea pentru moment a încărcării electrice între două puncte ale unui țesut sau între fața internă și externă a unei membrane celulare.
DEPOZIT	<ol style="list-style-type: none"> 1. acumulare de substanță, a unui produs de secreție normală sau patologică, într-un țesut, organ sau cavitate; 2. substanță, de obicei de natură calcară, aderentă la suprafața unui dinte.
DEPRESIE	scădere a valorilor, a acțiunilor, cauzată de o criză.
DEPRESIE ANXIOASĂ	sin. depresie nevrotică.
DEPRESIE MASCATĂ	formă particulară și extrem de frecventă, de depresie nervoasă caracterizată prin faptul că subiectul nu pare trist și nu-și recunoaște starea psihică, dar se plânge de dureri nedefinite sau care devin cronice intratabile.
DEPRESIE NEVROTICĂ	tulburare nevrotică caracterizată printr-o depresie disproporțională, de obicei consecutivă unei experiențe penibile; nu sunt idei delirante, nici halucinații, dar preocupările sunt adesea centrate pe traumatismul psihic precedat de boală.
DEPRESIV	în legătură cu o depresie neuropsihică.
DEPRESOR	factor care inhibă o anumită funcție.
DEPRIMANT	descurajant, întristător.
DEPROTEINIZARE	acțiunea de îndepărtare a proteinelor.
DEPULPARE	extirparea totală a pulpei sănătoase sau inflamate a unui dinte; depulparea nu se face în orice act protetic și numai în unele cazuri rare.
DEPURATIV	(lat. <i>de + purus - curat</i>) care favorizează eliminarea toxinelor sau a produșilor de dezasinilație din organism.
DERATIZARE	acțiune care are drept scop distrugerea șobolanilor și șoarecilor.
DERBY	cursă a cailor pur sânge englez în vârsta de trei ani.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

DERM	(gr. <i>derma-tos - piele</i>) termen utilizat în histologie pentru a desemna stratul conjunctiv profund al pielii, situat între epiderm și țesutul conjunctiv.
DERMACENTOR	(gr. <i>derma + kentor - înțepător</i>), parazit extern din familia <i>Ixodidae</i> , clasa <i>Arachnida</i> care parazitează la câine, cal, rumegătoare.
DERMANISSUS	(gr. <i>derma + nysao - înțep</i>), parazit extern din familia <i>Dermanysiidae</i> , clasa <i>Arachnida</i> , care parazitează la păsări.
DERMAPTERE	ordin de insecte format din circa 1000 de specii, din care fac parte și urechelnițele; au aripile anterioare cornoase, de unde denumirea de <i>Dermaptera</i> .
DERMATITĂ	denumire generică pentru afecțiuni inflamatorii ale pielii, în general cu evoluție acută sau subacută.
DERMATOBIA	(gr. <i>derma + bioo - trăi</i>), parazit extern din familia <i>Oestridae</i> , clasa <i>Hexapoda</i> , care parazitează la om, rumegătoare, cal, câine și pisică.
DERMATOCOPTES	(gr. <i>derma + coptein - a lovi, a răni</i>), sin. psoroptes paraziți externi din familia răilor (clasa <i>Arachnida</i>).
DERMATODECTES	(gr. <i>derma + deko - mușc</i>), sin. sarcoptes; parazit extern din familia <i>Sarcoptidae</i> clasa <i>Arachnida</i> .
DERMATOFIȚI	(gr. <i>derma + phyton - plantă</i>) ciuperci care parazitează pielea sau anexele.
DERMATOFIȚIE	afecțiune dermatologică determinată de tricofiți și levuri; localizate pe pielea capului.
DERMATOGEN	zonă externă din meristemul apical care generează epiderma.
DERMATOLOGIE	ramură a medicinei care se ocupă cu studiul pielii și afecțiunilor sale.
DERMATOMICOZĂ	termen generic pentru afecțiunile pielii, unghiilor și părului.
DERMATOMIOZITĂ	boală din grupul mitozitelor primitive, caracterizată prin erupții cutanate cu caracter polimorf, asociate cu edem dur și dureros la presiune.
DERMATOM	<ol style="list-style-type: none"> 1. (gr. <i>derma + omos - crud, sălbatic</i>) neoplasmul pielii; 2. zona delimitată a pielii corespunzătoare ramificațiilor senzitive ale unui nerv rahidian.
DERMATOZĂ	(gr. <i>derma + osis</i>), denumire generică pentru bolile de piele.
DERMATOZOONOZĂ	(gr. <i>derma + zoon + osis</i>), afecțiuni cutanate cauzate de paraziți animali.
DERMIC	privitor la dermă, la piele.
DERMITĂ	sin. dermatită; denumire generică pentru afecțiuni inflamatorii ale pielii.
DERMOID	(gr. <i>derma + eides - asemănător</i>) cu aspect de piele; ex. chist dermoid.
DERMOMICOZĂ	afecțiune a dermului provocată de ciuperci.
DERMOPATIE	sin. dermatoză.
DERMOFILAXIE	funcția protectoare a învelișului cutanat contra agenților infecțioși.
DERMOTROP	fixare cu predilecție de către piele a unor agenți animați sau a unor substanțe chimice.
DESAULT (APARATUL)	bandajul pentru imobilizarea cotului pe torace după fractura claviculei.
DESCENDENT	<ol style="list-style-type: none"> 1. individ rezultat din reproducerea sexuală. 2. cu sens decliv.
DESCOMPUNERE	<ol style="list-style-type: none"> 1. separarea elementelor care alcătuiesc un corp; 2. putrefacție, degradarea unei substanțe organice.
DESCUAMARE	<ol style="list-style-type: none"> 1. proces fiziologic normal; constă din desprinderea celulelor cornoase cele mai superficiale; 2. în mod patologic, atunci când se descuamează un strat cornos îngroșat, descuamarea devine vizibilă sub formă de scuame.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

DESENSIBILIZARE	reducerea sau abolirea sensibilității față de un agent sensibilizant cu ajutorul unor factori specifici sau nespecifici.
DESHIDRATARE	eliminarea în cantitate mare a apei din organism prin transpirații, diaree, vărsături etc. și starea consecutivă.
DESICARE	procedeu prin care se urmărește eliminarea apei prin evaporare.
DESMOID	sin. dur și fibros, ex. tumoră desmoidă.
DESMOPATIE	termen generic pentru a denumi afecțiunile ligamentelor.
DESMOPEXIE	suturarea ligamentelor.
DESMOREXIE	ruperea ligamentelor.
DESODAT	fără sare.
DETARTRAJ	îndepărtarea tartrului dentar.
DETERMINARE	trăsătură a organismelor vii care, pe baza memoriei plasmei germinative, se dezvoltă după un anumit tipar, în așa fel, încât descendenții sunt organizați după chipul părinților.
DETERMINATOR	tip de lucrare utilizată pentru identificarea și clasificarea organismelor vii, descrierea, denumirea și clasificarea se pot realiza după metoda clasică, bazată pe utilizarea morfologiei comparate, sau și prin metoda experimentală, bazată pe cercetări genetice, biochimice, imunologice, serologice etc.
DETRESĂ	în medicină, stare patologică ce se caracterizează prin slăbirea gravă a unor funcții, cu amenințarea vieții, în afara unui tratament.
DETRUSOR	musculatura peretelui vezical.
DETRITUS	celule uzate ce sunt eliminate din organism.
DETUBAJ	înlăturarea unui dren sau după intubație laringiană.
DETUMESCENTĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. dispariția gradată a unei tumefacții; 2. diminuarea în volum a unui organ erectil.
DEUTERIU	(gr. <i>deuteros</i> – cel de al doilea) hidrogenul greu.
DEUTEROSTOMIENE	grup de animale nevertebrate triploblastice celomate, al căror orificiu bucal nu derivă din blastopor, ci este de neoformăție, apărând în mod secundar la polul opus.
DEUTOPLASMĂ	substanță nutritivă de rezervă depozitată în citoplasma unor celule.
DEUTOMERIC	(gr. <i>deuteros</i> + <i>meros</i> - parte) cel de al doilea segment al corpului unor paraziți din ordinul <i>Gregarinida</i> , clasa <i>Sporozoa</i> .
DEUTONEURON	(gr. <i>deuteros</i> + <i>neyron</i> - nerv) cel de-al doilea neuron într-o sinapsă.
DEUTONIMFĂ	(gr. <i>deuteros</i> + <i>nymphe</i> - nimfă) stadiul al doilea în dezvoltarea unei nimfe la animalele nevertebrate.
DEVIAȚIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. variație sau îndepărtare de normal; 2. direcție anormală a unei structuri anatomice; 3. în ortopedia dentofacială, depărtarea maxilarului de la poziția normală.
DEVITALIZARE	distrugerea pulpei dentare, elementul vital al dintelui.
DEVONIAN	cea de a patra perioadă geologică în era paleozoică, care începe în urmă cu circa 350 milioane de ani.
DEXAMETAZON	hormon de sinteză, puternic antiinflamator și antialergic; se administrează oral, în pomadă sau colir și în aerosoli.
DEXTRALI	sin. dreptaci.

DEXTRINĂ	(lat. <i>dexter - dreapta</i>) substanță glucidă care deviază lumina polarizată înspre dreapta.
DEXTROCARDIE	(fr. <i>dextrocardie</i>) anomalie congenitală a poziției inimii (în hemitoraxul drept), situare a inimii în partea dreaptă
DEXTROGASTRIE	deplasarea stomacului la dreapta, adesea asociată cu o dextrocardie.
DEXTROGIR	care face să se rotească la dreapta; substanță chimică care face să se rotească la dreapta lumina polarizată.
DEXTROSCOLIOZĂ	deviere laterală dreaptă a coloanei vertebrale. v. scolioză.
DEZAGREGARE	transformare chimică a unei substanțe insolubile în dizolvanți obișnuiți, în substanțe dintre care cel puțin una este solubilă.
DEZAMINARE	procesul de îndepărtare a grupării amino- din structura chimică a unui aminoacid, cu ajutorul dezaminazelor.
DEZASIMILARE	proces vital în care anumiți principii antrenauți în compoziția materiei vii sunt eliberați și eliminați din organism.
DEZOBSTRUARE	înlăturarea obstrucției.
DEZOXIRIBOZĂ	monozaharid care intră în alcătuirea ADN.
DEZINFECȚIE	procedeu mecanic, fizic, chimic prin care se urmărește îndepărtarea și distrugerea agenților patogeni din exteriorul organismului.
DEZINSECȚIE	distrugerea insectelor din anumite încăperi sau locuri limitate.
DEZINTOXICARE	distrugerea și îndepărtarea sau numai debarasarea organismului de anumite toxine sau otrăvuri.
DEZINVAGINAȚIE	(lat. <i>de + in + vagina – teacă, înveliș</i>), operație prin care se efectuează eliberarea unei anse intestinale invaginate.
DEZVOLTARE	evoluția ontogenică a unui organism.
DIABET	(gr. <i>dia - prin + bainein – a trece</i>) boală metabolică caracterizată prin polifagie, polidipsie și poliurie, prin modificări în compoziția chimică a sângelui și urinii și în final cașexie; poate fi zaharat și insipid.
DIABET ASIMPTOMATIC	diabet zaharat fără manifestări clinice, diagnosticat numai prin proba hiperglicemiei provocate.
DIABET BRONZANT	maladie ereditară cauzată de o tulburare a metabolismului fierului, cu prezența de depozite de fier în diferite țesuturi, caracterizată prin asocierea cu un diabet grav, a unei melanoderмии și unei ciroze hipertrofice.
DIABET FRUST	sin. diabet latent.
DIABET GRAS	sin. diabet zaharat.
DIABET INFRACLINIC	sin. diabet asimptomatic.
DIABET INSIPID	afecțiune caracterizată prin emisie abundentă de urină cu densitate mică, sete intensă, fără glicozurie; se datorește unei secreții insuficiente de hormon antidiuretic hipofizar (vasopresină).
DIABET JUVENIL	v. diabetul zaharat.
DIABET LATENT	diabet zaharat fără manifestări clinice, descoperit prin proba hiperglicemiei provocate sensibilizată prin cortizon, la un subiect care a prezentat episoade de diabet cu ocazia unei sarcini, boli infecțioase sau traumatism și care este mai expus să devină un diabetic adevărat.
DIABET PATENT	diabet cu manifestări clinice și biologice caracteristice.

DIABET RENAL	afecțiune ereditară caracterizată prin glicozurie permanentă, fără hiperglicemie, cauzată de rezorbție a glucozei la nivelul tubilor renali.
DIABET STEROID	formă ușoară de diabet zaharat, dar care nu răspunde la insulină, cauzat de un exces de hormoni corticosuprarenali și hiperfuncție suprarenaliană sau ca urmare a unei administrării prelungite de cortizon sau corticotrofină.
DIABET SUBCLINIC	sin. diabet asimptomatic.
DIABET ZAHARAT	afecțiune cronică caracterizată prin poliurie cu polidipsie și glicozurie persistentă și hiperglicemie; este cauzat de insuficiența producției de insulină de către pancreas.
DIACHINEZĂ	(gr. <i>dia + kinesis - mișcare</i>) a cincea etapă a profazei mitotice, în care cromozomii omologi se depărtează unul de altul rămânând asociați numai la extremități, după ce au schimbat între ei segmente cromatidice în etapele anterioare, devenind mai condensați și mai scurți.
DIACRITIC	(gr. <i>dia + krinein – a distinge</i>) sin. patognomonic; prin care se deosebește o boală față de altele; care este particular unei boli.
DIADĂ	formațiune alcătuită dintr-o pereche de celule, cu nuclei haploizi, rezultată în urma primei diviziuni meiotice.
DIADOLF	androceu cu staminele unite, prin filamentele lor, în două grupuri; ex. la unele papilionate (fasole, mazăre), se unesc 9, iar o stamină rămâne liberă.
DIADOCOCINEZIE	facultatea de a se produce mișcări rapide care se succed schimbându-și sensul.
DIAFIZĂ	(gr. <i>diaphysis – partea din mijloc</i>) partea mijlocie a oaselor lungi.
DIAFOREZĂ	(gr. <i>diaphoresis – împrăștiere</i>), transpirație abundentă.
DIAFRAGMĂ	(gr. <i>diaphragma – gard, perete despărțitor</i>), perete musculo-membranos care desparte cavitatea abdominală de cea toracică.
DIAGNOSTIC	<ol style="list-style-type: none"> 1. (gr. <i>dia - prin + gnostikos - cunoaștere</i>) sin. diagnoză; act medical care vizează stabilirea precisă a unei boli pe baza simptomelor subiective și obiective pe care le prezintă bolnavul, a rezultatului examenelor de laborator și a explorărilor funcționale. 2. procesul de identificare a unor agenți etiologici, 3. determinarea cauzei morții.
DIALIPETALE	corolă alcătuită din petale libere (simetrie actinomorfă).
DIALISEPALE	caliciu cu sepale libere.
DIALIZĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. (fr. <i>dia + lysis - dizolvare, descompunere</i>) metodă terapeutică de curățire a sângelui în cursul insuficiențelor renale, 2. separarea substanțelor cristaloides de cele coloide, cu ajutorul unei membrane semipermeabile, plasată între soluția de cercetat și apă pură.
DIAPAUZĂ	încetarea pentru o anumită durată de timp a creșterii sau inactivarea unor procese fiziologice la unele specii de insecte; diapauza se manifestă în oricare etapă a ciclului vital și poate avea durate variabile, de la câteva zile la câțiva ani.
DIAPEDEZĂ	facultatea prin care leucocitele pot traversa pereții intacti ai capilarelor.
DIAREE	(gr. <i>diarrheo – a curge</i>) evacuarea frecventă a fecalelor cu consistență lichidă, apoasă.
DIARTROZĂ	articulație care permite mișcări în toate direcțiile, capetele osoase fiind despărțite printr-o cavitate puțin evidentă.
DIASCOP	aparat optic de proiecție printr-un obiectiv format dintr-o lentilă, a unor filme fotografice pozitive.
DIATAZĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. (gr. <i>diastasis - separare</i>), enzima care desface amidonul în dextrină și maltoză, 2. separarea fără a se produce luxație a unei epifize; separarea unor oase unite printr-o simfiză.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

DIASTOLĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. (gr. <i>diastole - dilatare</i>) dilatarea cordului, pentru a se umple cu sânge, care produce în timpul celui de al doilea zgomot cardiac și la începutul primei pauze. 2. dilatarea ritmică a unor organe sau vase.
DIATERMIE	(gr. <i>dia + therme - căldură</i>) metodă de tratament cu ajutorul căldurii electrice aplicată asupra organismului și care pătrunde în adâncime.
DIATEZĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. (gr. <i>diathesis – așezare, situare</i>) reacții specifice ale organismului la anumite boli de natură metabolică sau reacții imunologice anormale, 2. predispoziția la anumite boli, 3. proces vascular prezent în unele afecțiuni hemato-vasculare.
DIATOMEE	clasă de alge (<i>Bacillariophyceae</i>) microscopice, unicelulare, acvatice, izolate sau asociate; peretele celular, alcătuit din două valve, este impregnat cu siliciu.
DICARION	celulă hifală sau micelială care conține doi nuclei haploizi la <i>Asco</i> și <i>Basidiomycetes</i> .
DICEFALIE	monstruoșitate caracterizată prin existența a două capete.
DICEOLOGIE	(gr. <i>dike – drept + logos – studiu, vorbire</i>) termen care descrie studiul drepturilor medicilor în exercitarea profesiei lor în completarea deontologiei.
DICHAZIU	tip de inflorescență cimoasă bipară, cu două axe secundare laterale, apărute aproximativ la același nivel.
DICHOGAME	flori în care organele de reproducere, respectiv gameții femeli și masculi, ajung la maturitatea funcțională la date diferite, împiedicând autopolenizarea.
DICHOTOMIE	ramificare rezultată din divizarea vârfului de creștere în doi muguri egali, din care va crește câte o ramură cu comportare similară.
DICORIE	(gr. <i>di + kore - pupilă</i>) existența a două pupile la un ochi.
DICOTILEDONE	clasă (<i>Dycotyledoneae</i>) din încrengătura <i>Angiospermae</i> care cuprinde plantele a căror semințe posedă două frunze embrionare; cotiledoanele; florile sunt pentamere sau tetramere, rădăcinile obișnuite pivotante sau rămuroase, frunzele în general pețiolate și cu nervuri palmate sau penate, fasciculele liberolemnnoase ale tulpinei, de obicei, colaterale deschise și dispuse pe un singur cerc.
DICOTOM	(gr. <i>dichotomos – împărțit în două</i>) termen anatomic pentru a denumi o ramificație în două părți egale care eventual, la rândul lor, se ramifică iarăși în două și așa mai departe.
DICROCELIUM	(gr. <i>dikros – dublu + koilia – cavitate abdominală</i>), parazit al căilor biliare din familia <i>Dicrocoelidae</i> , clasa <i>Trematoda</i> , care parazitează la rumegătoarele domestice și sălbatice.
DICROTISM	(gr. <i>dis – doi + krotos - bătaie</i>) bătăi duble ale cordului sesizabile la înregistrările grafice ale pulsului, unde prima bătaie este mai mare decât cea de-a doua.
DICTIOCAULUS	(gr. <i>dictyon – sită, rețea + kaylos – coadă, arac</i>), parazit al căilor respiratorii din suprafamilia <i>Metastrongiloidea</i> , clasa <i>Nematoda</i> , care parazitează cel mai adesea la rumegătoare și solipede.
DICTIOZOM	element structural fundamental al aparatului Golgi; în microscopia electronică, are formă tubulară sau de săculețe turtite așezate în teancuri.
DIENCEFAL	(fr. <i>diencéphale</i>) parte a creierului situată între emisfere și trunchiul cerebral
DIETĂ	(gr. <i>diata – fel de viață</i>), regim alimentar alcătuit pentru prevenirea și tratarea unor boli prin utilizarea rațională a alimentelor și alcătuirea de rații speciale pentru scopul urmărit.
DIFERENȚIERE	succesiune de procese complexe care se petrec în zigot, în urma cărora rezultă treptat formele, structurile și funcțiile viitorului adult; inițial, are loc diviziunea celulei zigot urmată de formarea a diferite tipuri distincte de celule și țesuturi precum și de o perfecționare continuă a corpului printr-o diferențiere histologică și morfologică crescândă.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

DIFILOBOTRIUM	(gr. <i>dis</i> + <i>phyllon</i> – foaie, frunză + <i>bothrios</i> - gropișă), parazit intestinal din familia <i>Diphilobothriidae</i> , clasa <i>Cestoda</i> având gazda intermediară peștii, iar gazdă finală, omul, porcul, câinele și pisica.
DIFIODONT	(gr. <i>dis</i> + <i>phyo</i> – a se forma + <i>odoys-ntos</i> - dinte) animal mamifer la care dinții se schimbă având dinți de lapte caduci iar în locul lor apar dinții permanenți.
DIFTERIE	(gr. <i>diphthera</i> - membrană), boală infecțioasă, foarte transmisibilă, endemoepidemică, determinată de bacilul difteric și localizată cel mai frecvent la mucoasele nazo-faringelui unde produce plăgi cu serozități sau pseudomembrane greu detașabile.
DIGENEA	(gr. <i>dis</i> + <i>genos</i> - sex) endoparaziți formând un ordin din clasa <i>Trematoda</i> care prezintă o generație alternantă (digeneză).
DIGENEZĂ	1. (gr. <i>dis</i> + <i>genesis</i> - generație), sin. reproducere alternantă; care se poate face prin ouă dar și prin sciziune. 2. reproducere dublă alternând-o pe cea sexuată cu cea asexuată.
DIGESTIE	(fr. <i>digestion</i>) sumă de procese prin care alimentele ingerate sunt transformate în produși asimilabili și utilizabili de către țesuturi în scop plastic sau energetic.
DIGITALĂ	1. plantă din familia <i>Scrophulariaceae</i> , ce conține glicozide tonicardiac. 2. extract din frunzele uscate de <i>Digitalis purpurea</i> , folosite în medicația tonicardiacă.
DIGITIGRADE	animale mamifere la care mersul are loc prin călcarea numai pe degete, fapt care ușurează mult deplasarea pe sol.
DIGITALIS PURPUREA	plantă erbacee din familia <i>Scrophulariaceae</i> , denumită popular Degețel roșu, plantă digitalică, care conține glicozide cardiotonice.
DIGLOSIE	sin. limbă bifidă; anomalie constând în existența unei limbi cu două vârfuri.
DIHETEROXEN	(gr. <i>dis</i> + <i>heteros</i> – diferit + <i>xenos</i> - gazdă), termen parazitologic care denumește un parazit care are gazdă definitivă un animal, iar gazdă intermediară un alt animal, (din altă specie); parazit care are două gazde diferite.
DIHIBRIDARE	1. (gr. <i>dis</i> + <i>hybris</i> - violență) împerecherea dintre părinți care au însușiri puternic diferite. 2. încrucișare în care părinții se deosebesc prin două însușiri.
DILACERARE	(lat. <i>dilacero-are</i> – a sfâșia) deșirarea, desfacerea unor țesuturi, fie în mod accidental, fie provocat în scop terapeutic.
DILATARE	procesul de relaxare a pereților unui organ cavităar sau tubular și de mărire a cavității sau a lumenului.
DILATATOR	instrument metalic, de cauciuc, de material plastic, de diferite grosimi, marcat după o anumită scară de calibră și folosit pentru dilatația unor cavității, canale, vase etc.
DILUARE	operație fizică de reducere a concentrației unei soluții prin mărirea cantității de dizolvant.
DIMORFISM	proprietatea unei formațiuni de a exista în două forme structural deosebite.
DINAMOGRAF	aparat destinat pentru a înregistra și măsura forța musculară.
DIOECOCESTUS	(gr. <i>dis</i> – doi + <i>oikoi</i> – casă + <i>kestos</i> – unit, cusut) parazit din ordinul <i>Cestoda</i> care parazitează la păsări.
DIOIC	unisexuat; cu sexele separate; cu florile masculine și femele dezvoltate pe indivizi diferiți.
DIOPTRIE	(gr. <i>dioptron</i> - oglindă) unitate de măsură a refracției unei lentile, puterea unei lentile cu o lungime focală de un metru este egală cu o dioptrie, a unei lentile cu o lungime focală de doi metri este egală cu o jumătate de dioptrie, iar a uneia cu lungimea focală de jumătate de metru este egală cu două dioptrii.
DIORAMĂ	reproducerea unui peisaj din mediul natural cu cea ce are caracteristic; floră, faună, eventual și condițiile pedoclimatice ș.a., pentru a sugera sau crea impresia realității.
DIPIGIE	(gr. <i>dis</i> – doi, <i>pyge</i> - fesă) monstrozitate în care există un cap, un torace iar de la ombilic corpul este dublu existând patru membre pelvine.

DIPHYLIDIUM	(gr. <i>dis</i> – doi + <i>pylis-dos</i> - porțiță) parazit intestinal din familia <i>Dipilididae</i> , clasa <i>Cestoda</i> care parazitează în general la câine, pisică și vulpe, fiecare proglotă are doi pori genitali.
DIPHYLOBOTRIUM	gen de viermi paraziți din familia <i>Diphyllobothriidae</i> , clasa <i>Cestodae</i> .
DIPLEGIE	(gr. <i>dis</i> + <i>plege</i> - lovitură) paralizie dublă, care atinge două membre, paralizie bilaterală.
DIPLOBLASTIC	animale metazoare care au două foițe germinative sau embrionare distincte și anume ectoderm și endoderm.
DIPLOCEFALIE	monstruoșitate caracterizată prin existența a două capete și un singur corp.
DIPLOCOCCLUS	gen de bacterii din familia <i>Lactobacillaceae</i> , tribul <i>Streptococceae</i> .
DIPLOFAZĂ	faza sau generația diploidă din ciclul vital (posedă 2n cromozomi și este situată între fecundare, cu formarea zigotului, și meioză).
DIPLOGENEZĂ	(gr. <i>diploos</i> – dublu + <i>genesis</i> - naștere) monstruoșitate în care doi fetoși sunt uniți
DIPLOID	(gr. <i>dis</i> + <i>ploos</i> – dublu + <i>eidōs</i> - aspect) celulă, țesut, organism, care posedă în nucleu două seturi omologe de cromozomi, una adusă de gametul femele, alta de gametul mascul.
DIPLOPIE	perceperea vizuală a unui obiect sub forma unei imagini duble.
DIPLOPODE	artropode din clasa <i>Myriapoda</i> care posedă câte două perechi de picioare pe fiecare segment al corpului.
DIPLOMEM	sin. diplotem (gr. <i>diploos</i> – dublu + <i>nema</i> – fir, filament) a patra etapă a profazei meiotice în care cromozomii sunt dubli, fiecare omolog fiind format din două cromatide, fiecare pereche cuprinde patru cromatide (tetrada cromozomală), apoi se spară formând chiasme.
DIPLOTEN	(gr. <i>diploos</i> + <i>tainia</i> - panglică), sin. diplotem.
DIPNOI	subclasă de pești inferiori adaptați la respirație dublă; branhială și pulmonară.
DIPROSOPIE	monstruoșitate în care un singur corp are două capete fuzionate prezentând două fețe.
DIPTERE	(gr. <i>dis</i> + <i>pteron</i> - aripă) insecte prevăzute, în general, cu două aripi anterioare vizibile, cele posterioare fiind mai mici sau chiar atrofiate.
DIROFILARIA	(lat. <i>dirus</i> – de rău augur, <i>crud</i> + <i>filum</i> – fir subțire) parazit din familia <i>Filariidae</i> , clasa <i>Nematoda</i> care parazitează la carnivore în cord, artere, cavitatea toracică, bronhiile și intramuscular.
DISARAXIS	(gr. <i>dys</i> – jenă + <i>araxein</i> – a lovi, a izbi) afrontare neregulată a dinților antagoniști.
DISARTRIE	articulare defectuoasă a cuvintelor.
DISARTROZĂ	articulație care prezintă o mobilitate anormală.
DISBAZIE	(gr. <i>dys</i> + <i>basis</i> - mers) tulburări în mers.
DISC INTERVERTEBRAL	cartilaj fibros, așezat între două vertebre.
DISCHERATOZĂ	tulburare în cheratinizarea tegumentului.
DISCHEZIE	dificultate în eliminarea fecalelor.
DISCHILIE	tulburare a etapelor secreției salivare
DISCHINEZIE	sin. diskinezie; alterarea mecanismelor contractile; paralizie incompletă.
DISCOID	în formă de disc, discoidal.
DISCONDROPLAZIE	tulburări care apar în osificația cartilajelor de conjugație urmate de modificări în formelor oaselor.
DISCOPATIE	(fr. <i>discopathie</i>) afectarea unuia sau a mai multor discuri intervertebrale.
DISCRAZIE	termen perimat pentru a exprima tulburări în raporturile dintre diversele umori ale organismului.
DISCRINIE	tulburări în funcția unei glande.
DISCROMIE	tulburări de pigmentație.
DISDIPSIE	tulburări în deglutiția lichidelor.
DISECTAZIE	dificultate în dilatarea unor sfinctere.

DISECȚIE	studiul corpului viețuitoarelor făcut pe baza secționării diferitelor părți care îl alcătuiesc.
DISEMINARE	(lat. <i>disseminare</i> – a împrăști) împrăștiere a unui vector de boală în mediu sau în organism.
DISENDOCRINIE	tulburări în funcția glandelor cu secreție internă.
DISESTEZIE	tulburări ale sensibilității fie prin diminuarea, fie prin exagerarea ei.
DISFAGIE	(gr. <i>dys</i> + <i>phagein</i> – a mânca), dificultatea de înghițire a alimentelor.
DISFONIE	(gr. <i>dis</i> + <i>phone</i> - voce), tulburări ale manifestărilor vocale, de obicei manifestate prin răgușeală.
DISFORIE	tulburare a dispoziției, caracterizată printr-o stare penibilă de tristețe și frică întâlnită de obicei la epileptici.
DISFUNCȚIE	tulburarea funcției unui organ, aparat sau sistem.
DISHEPATIE	(gr. <i>dis</i> + <i>hepar</i> , (<i>h</i>) <i>epatos</i> - ficat), tulburări ale funcțiilor ficatului.
DISHIDROZĂ	inflamația glandelor sudoripare însoțită de tulburări de secreție.
DISISTOLIE	(gr. <i>dys</i> + <i>sistole</i> – strângere, contracție), tulburări în contracția cardiacă.
DISJUNCȚIE	divergența sau separarea unei perechi de cromozomi în anafaza mitozei sau meiozei.
DISKERATOZĂ	tulburare calitativă de keratinizare.
DISKINEZIE	sin. dischinezie; proces patologic caracterizat prin alterarea mecanismelor de reglarea activității motorii a organelor contractile; paralizie incompletă.
DISLIPEMIE	afecțiune caracterizată prin dereglarea metabolismului lipidelor.
DISLIPIDEMIE	afecțiune caracterizată prin dereglarea metabolismului lipidelor.
DISLOCAȚIE CROMOZOMIALĂ	ruperea urmată de pierderea sau deplasarea unui segment cromozomal; dislocația poate avea ca efecte: schimbări în numărul de gene, datorită deleției sau deficienței, duplicației, schimbări în aranjarea genelor, datorită inversiunii și translocației.
DISMENOREE	sindrom dureros care precedă sau însoțește menstruația.
DISMETRIE	(gr. <i>dys</i> + <i>metron</i> - măsurare), tulburările observate în mișcările corpului, fie datorită unei aprecieri eronate a distanței, fie printr-o execuție prea lentă sau prea rapidă a unei mișcări.
DISMICROBISM	ruperea echilibrului dintre diferiții microbi dintr-un mediu organic cu predominarea unui fel de microbi.
DISMNEZIE	(gr. <i>dys</i> + <i>mnesis</i> - memorie) tulburarea memoriei.
DISOMIC	organism care posedă perechi de cromozomi omologi.
DISOMIE	monstruozitate în care există două corpuri unite, fie complet, fie parțial.
DISOSMIE	tulburări ale mirosului.
DISOVARIE	insuficiență ovariană.
DISOVULAȚIE	ovulație întârziată, dureroasă, ciclul anovulatoriu.
DISPEPSIE	termen generic pentru unele tulburări digestive cu caracter funcțional, subiectiv: greață, arsuri, flatulență.
DISPERSIE	sin. împrăștiere, răspândire; împrăștierea unei substanțe în particule foarte fine, într-un mediu solid, lichid sau gazos.
DISPLAZIE	tulburări în dezvoltarea unor organe sau părți ale organismului.
DISPNEE	tulburare respiratorie de origine pulmonară, cardiacă, anemică sau nervoasă, caracterizată subiectiv prin „sete de aer“.
DISTAL	(lat. <i>disto-are</i> – a fi departe) termen de referință în anatomie, indicând o poziție extremă, periferică, în raport cu un punct central.
DISTAZIE	(gr. <i>dys</i> + <i>stasis</i> – stat în picioare) dificultatea de menținere pe picioare, în poziția ortostatică.
DISTENSIE	întindere sau umflare excesivă a unui organ sau a unei cavități.

DISTICHIAZĂ	(gr. <i>dis + stichos – rând, geană</i>) existența a două rânduri de gene la o pleoapă dintre care un rând are perii îndreptați înspre globul ocular provocând o iritație permanentă.
DISTILARE	(lat. <i>destillo-are – a curge, picătură</i>), procedeu fizic de obținere a unui lichid din altul prin evaporare și condensare, datorită faptului că cele două lichide au punctele de fierbere diferite.
DISTIMIE	termen prin care astăzi se înțelege modificarea în sens depresiv a tonusului afectiv.
DISTIROIDIE	disfuncție a glandei tiroide.
DISTOCIE	tulburări în actul expulzării fătului.
DISTOMA	parazit trematod prevăzut, cu două guri care în realitate sunt două ventuze; termen impropriu și evitat în prezent.
DISTONIE	tulburare în reglarea inervației tonice a musculaturii netede sau striate.
DISTOPIE	anomalie în situația unor organe.
DISTROFIC	persoană a cărei stare de troficitate este tulburată.
DISURIE	emisiune dificilă a urinei, însoțită sau nu de dureri.
DIURETIC	substanță care crește eliminarea urinară de apă și ioni de sodiu, corectând stările de retenție hidrosalină.
DIUREZĂ	1. proces fiziologic de formare și eliminare a urinei; 2. creșterea secreției și excreției de urină.
DIURN	de zi, din timpul zilei; care durează o zi (24 ore).
DIVERTICUL	cavitate terminată în fund de sac comunicând cu cavitatea sau tubul din care s-a format.
DIVERTICULOZĂ	prezența de diverticuli gastrointestinali multipli, fără exteriorizare clinică.
DIVIZIUNE	împărțire, separare.
DIVIZIUNEA CELULEI	proces prin care se reproduc celulele; diviziunea poate fi directă sau indirectă sau cariochineză.
DIZENTERIE	1. în sens etimologic și general; tulburare de tranzit intestinal, manifestată prin modificări patologice localizate la nivelul intestinului gros. 2. în sens restrâns; tulburare acută intestinală.
DL₅₀	doza letală care reprezintă cantitatea de radiații în măsură să omoare 50% din indivizii expuși iradierii sau unei doze de substanță chimică sau medicamentoasă.
DOCIMAZIE	(gr. <i>dokimazein – a proba, a încerca</i>) probele la care se supun unele organe dintr-un cadavru pentru a putea preciza cauzele morții.
DOLICOCEFALIE	termen utilizat pentru a desemna un craniu cu aspect alungit, cap alungit.
DOLICOMORF	corp cu aspect lunguieț.
DOMINANT	termen utilizat de Mendel (1865), care indică acel membru dintr-o pereche de alele care se manifestă în stare heterozigotă; fenomenul se numește dominanță.
DONATOR	persoană care donează sânge sau un organ, în vederea efectuării unei transfuzii sau a unui transplant.
DOPAJ	creștere trecătoare a rezistenței la suprasolicitare fizică în concursuri sportive, provocată artificial prin administrarea a diferite substanțe.
DOPING	(eng. <i>dope – ulei pentru mașină, drog administrat cailor înainte de cursă</i>), termen care descrie administrarea la cai a substanțelor (interzise) care măresc rezistența față de efortul fizic (ex. cafeina, amfetamina etc.).
DORSAL	(lat. <i>dorsum - spate</i>), care aparține de spate.
DOSIS	cantitate precisă dintr-un medicament care se administrează o dată.
DOWN (BOALA)	tulburare genetică, întâlnită la copii și caracterizată prin oprire în dezvoltarea psihică și somatică, însoțită de un aspect caracteristic al feței.

DOZĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. cantitatea de substanță care provoacă un anumit efect farmacologic sau toxic. 2. cantitatea totală de radiații, de o anumită intensitate, absorbită de un volum dat în unitatea de timp.
DRACUNCULUS	(lat. <i>dracunculus</i> – șarpe, dragon) parazit din familia <i>Dracunculidae</i> , ordinul <i>Nematoda</i> unde femela este de 30-100cm și masculul mic (4 cm); parazitează în țesutul subcutanat la om, câine, cabaline, bovine.
DRASTIC	(gr. <i>drao - agit</i>), care desemnează activitatea unui purgativ energetic.
DREN	tub de cauciuc sau din material plastic sau meșă de tifon; folosit în scopul de a favoriza scurgerea secrețiilor patologice (puroiului) dintr-o plagă.
DRENAJ	metodă chirurgicală prin care se înlesnește scurgerea secrețiilor sau exudatelor dintr-o plagă operatorie sau accidentală.
DREPANIDOTENIA	(gr. <i>drepanis-idos</i> – seceră + <i>tainia - panglică</i>) parazit intestinal din familia <i>Hymenolipididae</i> , clasa <i>Cestoda</i> ; parazitează la om și palmipede.
DREPANOCIT	hematie falciformă, caracteristică anemiei drepanocitare, respectiv hemoglobinei și combinațiilor sale.
DREPANOCITOZĂ	anemie cu celule falciforme.
DRIFT GENETIC	schimbare în frecvența genelor unei populații mici sau experimentale datorită jocului întâmplării.
DROG	<ol style="list-style-type: none"> 1. substanță vegetală folosită la prepararea produselor farmaceutice, 2. termen folosit și ca stupefiant.
DROJDII	levuri, ciuperci unicelulare, anaerobe, din clasa <i>Ascomycetes</i> , care se înmulțesc frecvent prin înmugurire.
DROMOMANIE	impuls nestăpânit de a merge.
DROSOPHILA	(gr. <i>drosos – roua</i> + <i>philos – iubitor de</i>) insectă din ordinul <i>Diptera</i> cu care s-au efectuat numeroase cercetări.
DRUPĂ	fruct cărnos simplu, cu pericarpul diferențiat într-un epicarp subțire, un mezocarp gros, succulent sau cărnos, comestibil (prună, caisă, piersică) sau necomestibil (nucă, migdală) și un endocarp sclerificat, lemnos, care închide una, două semințe.
DUBLĂ FECUNDARE	fuziunea sau singamia nucleului unei spermatorii (n cromozomi) cu nucleul oosferei (n) pentru a forma oul sau zigotul (2n cromozomi) și fuziunea altei spermatorii (n) cu nucleul de fuziune al sacului embrionar (2n) pentru a forma nucleul celulelor endospermului (3 n cromozomi).
DUMPING-SYNDROME	sindrom care survine post-prandial precoce la bolnavii cu gastrectomie.
DUODEN	prima porțiune a intestinului subțire, care începe la pilor, are o lungime de 25-30cm, formată din 3 porțiuni: superioară, descendentă și inferioară.
DUODENITĂ	proces inflamator și distrofic al mucoasei duodenale, evoluând acut sau cronic în unele afecțiuni digestive sau generale.
DUPLEX	structură dublă; poliploid care posedă două alele dominante.
DUPLICAȚIE	dublarea unui segment cromozomal (ex. ABCBCDE); cromozomul omolog care cedează segmentul BC este deficient pentru genele respective, fiind afectat de deleție.
DURAMATER	(lat. <i>durus – dur, tare</i> + <i>mater - mamă</i>) sin. pahimeninge; membrana externă, fibroasă și foarte rezistentă a meningelor situată între canalul osos cranio-vertebral și membrana arahnoidă.
DURAMEN	sin. inima lemnului, partea lemnului secundar vechi dinspre centrul cilindrului central, impregnată cu tanin, rășini, pigmenți, cu pereții fibrelor lignificate puternic; această parte centrală, de culoare mai închisă, deosebit de rezistentă, cu o mare valoare calorică.
DURINĂ	(ar. <i>contact sexual necurat</i>) boală produsă de <i>Trypanosoma equiperdum</i> la cabaline de reproducție transmisibilă prin montă.